

Predgovor prvom hrvatskom izdanju

U rukama držite knjigu koja opisuje djelovanje i učinkovitost jednog dezinficijensa. Ali to nije obični dezinficijens, već je to najpotentniji poznati dezinficijens koji se može primijeniti i u tijelu čovjeka. Sigurno se pitate zašto bi se tijelo uopće trebalo čistiti? Recimo da se tijelo mora očistiti od teških metala ili od virusa. Ali to nije sve čemu služi generirani plin klor-dioksid. Vjerojatno znate da naše tijelo udomljuje veliki broj drugih organizama koji su dovoljno mali da ih mi ne vidimo i zato ih nazivamo mikroorganizmima. Većina njih je dobronamjerna i pomaže nam da, na primjer, probavimo hranu.

Ali prema autoru Jimu Humbleu postoje i oni mikroorganizmi koji su odgovorni za većinu bolesti današnjice, kojih ako se riješimo, možemo se riješiti i bolesti same. Među njima postoje bakterije, virusi, gljivice, plijesni, paraziti koje sve zajedno možemo staviti pod jedan naziv: patogeni organizmi. Njihovim uništenjem i izbacivanjem iz tijela naš će imunološki sustav dobiti novu snagu. A klor-dioksid kao oksidans s najvećim potencijalom (većim i od kisika) na određeni način (vidi 22. poglavlje koje je napisao dr. Hesselink) selektivno uništava samo “zločeste” mikroorganizme. I to je to. Ni tumor, ni tuberkuloza, ni malarija, ni hepatitis, ni AIDS, ni reumatoidni artritis, ni dijabetes, niti bilo koja druga bolest kojoj su uzročnici ti mikroorganizmi nije više neizlječiva.

Najbolje u cijeloj stvari što se MMS nije pokazao štetnim (ne pokazuje štetnost prema zdravim ljudskim stanicama) i iza sebe ne ostavlja neželjene posljedice. Tako da ga svatko može isprobati i očekivati poboljšanje. Danas se MMS može nabaviti u više od 25 država svijeta, da li ćete to i vi učiniti, ovisi jedino o vama. Ja vam s moje strane želim puno sreće i zdravlja.

Darko Vujnović

O čemu govori ova knjiga

Nadam se kako nećete pomisliti da ova knjiga opisuje samo još jedan zanimljivi dodatak prehrani koji može pomoći nekim ljudima nakon što su ga uzimali nekoliko mjeseci, jer ona to nije. Čudesni mineralni dodatak odrađuje svoj posao u samo nekoliko sati. Malarija je u ovom trenutku svjetski ubojica broj 1, bolest koju ovaj dodatak najčešće

Jim Humble

prevladava u samo 4 sata! Ovo je dokazano kliničkim studijama u Malaviju u istočnoj Africi. Pritom nije bilo niti jednog neuspjelog pokušaja u liječenju uzročnika bolesti, parazita malarije. Ovim je mineralnim dodatkom izliječeno više od 75.000 žrtava malarije koji su se nakon primjene vratili svakidašnjem životu.

Nakon što se uzme Čudesni mineralni dodatak (engl. Miracle Mineral Supplement – MMS) oboljeli od AIDS-a često ozdrave u samo 3 dana – kad stanje i simptomi bolesti jednostavno iščeznu. Ako se bolesnici liječe u bolnicama, više od polovice pacijenata napušta bolnicu za tjedan dana.

Bolnice upotrebljavaju već više od 100 godina aktivne sastojke ovog dodatka za sterilizaciju podova, bolničkih kreveta, opreme i drugo. Od tog istog snažnog ubojice bakterija sada može imati koristi i naš imunološki sustav kako bi se na siguran način uništili patogeni organizmi u ljudskom tijelu.

Na prvi je pogled zaprepašujuće kako se pravilnom primjenom ovog ubojice naš imunološki sustav može okoristiti kako bi napao samo one mikrobe, bakterije i viruse koji su štetni za naše tijelo, a da istodobno nema učinka na prijateljske bakterije i na zdrave tjelesne stanice. U ovoj sam knjizi, najbolje što sam mogao, prikupio

činjenice kako su se odvijali događaji u vezi Čudesnog mineralnog dodatka (MMS-a).

Ovo je priča o otkriću i daljnjem razvoju najčudesnijeg pomagača imunološkom sustavu koji je ikad pronađen. Tako MMS postaje najbolje rješenje za više ljudskih bolesti, a da istodobno nije lijek. Vjerujem da će vam se slijedom mojih napora za razvitak načina primjene ovog dodatka i napora da MMS postane dostupnim javnosti priča učiniti logičnom i realnom, i da će vas uvjeriti da isprobate MMS. Zbog toga sam u knjizi iznio kompletne upute nabave sastojaka i način spravljanja ovog dodatka u kuhinji. Sasvim je moguće da ćete spasiti nečiji život ili čak da ćete spasiti svoj.

MMS nije zamišljen za liječenje neke određene bolesti zato što funkcionira kao izvanredan pomagač imunološkom sustavu. On djeluje kao sredstvo za poboljšavanje imunološkog sustava do onog trenutka kad se neka bolest prevlada, a to je najčešće unutar 24 sata.

Namjera mi je bila napisati ovu knjigu jer su informacije o MMS-u toliko značajne da se ne smije dopustiti da ih itko zadrži za sebe. To su informacije koje svijet mora imati na raspolaganju. Nakon što sam čekao 5 godina kako bi određena skupina ljudi predstavila MMS velikom broju ljudi, shvatio sam da se informacije moraju prenijeti što prije i što većem broju ljudi i da ne smije biti onih koji će ostati uskraćeni za podatke koji mogu spasiti nečiji život. Općenito se od javnosti zadržavaju važne medicinske informacije, i to one koje mogu spasiti mnoge živote. Moja je namjera to spriječiti.

Jim Humble

Predgovor

Predgovor je napisao dr. Hector Francisco Romero G., liječnik iz meksičke savezne države Sonora. On vodi bolnicu koja postiže uspjehe u liječenju raka i mnogih drugih bolesti koje se smatraju neizlječivim. Upotrebljava MMS i druge nenametljive metode. Poznat je u Sonori zbog svoga rada s meksičkim Indijancima. Dr. Romero me je toliko nahvalio da ga nisam mogao odbiti kad me je zamolio da napiše predgovor.

Moj dobar prijatelj i uvaženi filozofski motivacijski predavač dobre naravi iz pustinjske države Sonora običavao je govoriti: "Ljudi koji žive fakultet života ostavit će svoje tragove u svijetu."

Ne događa se često da netko izgradi i napiše svoje vlastite ideje izdajući knjigu. To je slučaj s mojim prijateljem Jimom Humbleom i njegovom osobinom prihvaćanja izazova, putovanja svijetom uzduž i poprijeko. On je nestrpljiva osoba koja se cijeli svoj život borila da ostavi svoj trag kao svoj prilog istraživanju ljudske humanosti. Prešao je na tisuće kilometara, kao što pokazuje i opisano istraživanje u ovoj knjizi; podnosio je zaraznu bolest malariju, bolest od koje je mogao i umrijeti, ukazao medicinskoj znanosti kako mora računati s alternativnim pristupima. Njegova nastojanja dat će bolju kvalitetu života bolesnima iz endemskih područja u predjelima Afrike, Azije i Južne Amerike. U tim je predjelima stopa smrtnosti veća od bilo gdje na svijetu zbog malarije i ostalih zaraznih virusa kao što je HIV.

Njegov su proizvod istražile i prepoznale zdravstvene vlasti jedne afričke države. On uz pomoć MMS-a ulijeva nadu i osigurava kvalitetniji život bolesnicima koji se liječe od tih za čovjeka pogubnih bolesti. Naše iskustvo u Meksiku s MMS-om pokazuje dobre rezultate i ti ishodi daju nadu u liječenje bolesti kao što su zarazne groznice, upalni degenerativni tumori, rak prostate i drugi maligni tumori.

Zbog ovog šaljem svesrdne molitve za nastavak pomoći onim predjelima svijeta što su trenutno zaboravljeni i koji ne vide puno nade, pogotovo šaljem molitve za djecu koja zaslužuju više pozornosti i bolju budućnost.

1. poglavlje

Otkriće

Na drugom kraju kuće je zazvonio telefon. Bila je to dugačka uska kuća i na putu do telefona nalazio se neki namještaj, ali unatoč prepreka stigao sam prije nego što je prestao zvoniti. Na drugoj je strani žice bio Bill Denicolo, dugogodišnji prijatelj iz Chicaga. U razgovoru me je zapitao: “Jim, jesi li vješt u traganju za zlatom?”

Nikad nisam bio previše skroman, te sam odgovorio ono što je za mene bilo istinito: “Da, ja sam jedan od najboljih, ako ne i najbolji.” Za njega je to bilo dovoljno. Kao moj prijatelj već je bio upoznat s mojim istraživanjem ruda, te mi je povjerovao. Nastavio je: “Radim sa skupinom ljudi koji žele tražiti zlato u prašumi Južne Amerike. Trebamo tvoju pomoć i platit ćemo standardne troškove, a osim toga predvidjeli smo za tebe i udjel u dobiti.”

I to je bilo to. Složio sam se da krenemo za mjesec dana. Bili su spremni upotrijebiti moju opremu za izdvajanje zlata. Opremu je bilo potrebno poslati unaprijed kako bi nas dočekala kad stignemo. Potrebne pripreme obavljene su u mjesec dana. Bio sam spreman otići u prašumu. Najvažnija stvar koju sam ponio, a što je bitno za priču, bilo je nekoliko boca stabiliziranog kisika. (Nemojte pomisliti kako je stabilizirani kisik onaj čudesni dodatak o kojem pišem u ovoj knjizi). Voda u prašumi je opasna za piće. U Sjevernoj Americi vodeni tokovi su uglavnom sigurni za piće, ali u prašumi uopće nije bitno koliko je neka tekućica brza, voda nikad nije sigurna za piće. Zapravo, skoro je sigurno kako je u toj vodi prisutna jedna ili više opasnih bolesti. Unatoč tim saznanjima, dok sam bio u prašumi, ipak sam popio vodu iz jednog brzog potoka i završio s tifusnom groznicom.

Veći mi je broj ljudi spomenuo kako kisik iz stabiliziranog kisika čisti vodu ubijajući prisutne patogene organizme, pogotovo ako se takva tretirana voda ostavi da odstoji preko noći. Jednom sam na ispitivanje poslao vodu iz kanalizacije nakon što sam je tretirao stabi-

liziranim kisikom a povratni rezultat je pokazao kako više nije bilo patogenih organizama. Relativno sam bio uvjeren da mogu pročistiti vodu za piće u prašumi.

Zapravo sam već neko vrijeme upotrebljavao stabilizirani kisik. Jedan moj prijatelj koji je živio izvan Las Vegasa koristio ga je kod životinja. Dodavao ga je svojoj peradi u vodu za piće kako bi je održavao zdravom, a tako tretiranu vodu davao je i psima. Čak je stabilizirani kisik dao intravenozno svojem psu kad je bio bolestan i pas je ozdravio za nekoliko sati. Često sam ga posjećivao da vidim kako mu ide.

Bill Denicolo poslao mi je tekst ugovora u Nevadu gdje sam provodio umirovljeničke dane. Ugovor je bio više nego darežljiv; po njemu sam trebao dobivati pristojnu plaću i dobio bih povrh toga 20% vlasništva nalazišta nakon što se u prašumi pronađe zlato. Potpisao sam primjerke ugovora i vratio mu njegove primjerke, te sam nakon toga pismom dobio avionsku kartu. U to sam vrijeme imao 64 godine i bio u izvrsnoj kondiciji pa nisam imao problema kako bih se snašao u prašumi.

Išli smo u Gvajanu, koja se nekad zvala Britanska Gvajana. Gvajana je država istočno od Venezuele na sjeveru Južne Amerike, a oplakuju je vode Atlantskog oceana.

Stigao sam u Gvajanu jednog kišnog dana sredinom 1996.g. Upoznao sam nekolicinu lokalnih ljudi koji će biti dio naše istraživačke operacije i oni su me proveli kroz carinu bez čekanja. Odvezli smo se 50-tak kilometara do Georgetowna, glavnog i najvećeg grada u Gvajani. Odsjeo sam u jednoj kući gdje sam trebao stanovati dok ne krenemo u unutrašnjost gdje ćemo istraživati u najvećoj gvajanskoj kišnoj šumi i prašumi.

U toj sam kući upoznao Mikea, ovdašnjeg poduzetnika koji je posjedovao koncesije za velike dijelove zemljišta i koji je u projektu bio jedan od ortaka. Jedan od ortaka bio je i Joel Kane koji živi na istoku SAD-a, a bio je naveden i u ugovoru što sam ga potpisao. On je trebao doći u roku od 2 tjedna prije odlaska u prašumu. Još je jedan ortak

trebao doći, ali vjerojatno nakon što mi odemo u prašumu. Njegovo je ime bilo Beta i bio je veza s visokim dužnosnikom u vladi Mose-som Nagamotoom, prvim ministrom do predsjednika vlade. Pravo ime Bete je Satkumar Hemraj, ali on više voli da ga se zove Beta.

Beta nije bio prisutan kad smo Mike i ja pozvani na večeru kod ministra Nagamotoa drugu večer nakon mog dolaska. Ministar se za večerom žalio na bolove u leđima koji samo što mu nisu prijeli rad u vladi. Rekao sam mu kako ponekad podešavam ljudima vratove i da mu možda mogu pomoći. Poslije večere dopustio je da podesim njegov vrat. Radio sam veoma oprezno kako ga ne bih ozlijedio. U samo nekoliko minuta bolovi su mu popustili. Svi smo bili zadivljeni zbog toga i uskoro je ministar olakšano šetao po kući.

Sljedećeg dana me je nazvao netko od osoblja ministra Nagamotoa i upitao bih li pokušao namjestiti vrat ministrove kćerke jer je i ona imala slične probleme s vratom. Pristao sam te su me navečer pre-vezli do njihove kuće. Nakon večere pošao sam namjestiti i njen vrat. Njeno ime je Angela, a imala je sestru Adilu koja nije imala proble-ma. I Angela je nakon tretmana mogla hodati bez bolova, te se činilo kako su njeni problemi nestali. Nisam uvijek imao tako spektakular-ne rezultate. Bio sam jako zadovoljan što sam u svom životu imao vremena da naučim podešavati ljudske vratove. Time sam stekao moćnog prijatelja na položaju. U tom trenutku to još nisam shvaćao, ali kasnije mi je to pomoglo da me ne strpaju u zatvor.

Još da spomenem kako je u to vrijeme predsjednik vlade bio Sam Hinds, a ministar rudarstva Jim Punwasse kojeg smo često posjećivali u njegovoj kući.

Vlada je imala laboratorij za zlato gdje se nakon procjene otkuplji-valo zlato od tragača za zlatom. Problem u potrazi za zlatom je bio taj da je sve zlato bilo prekriveno živom. Tako da se moralo staviti gru-menje zlata pod haubu te se uz pomoć let-lampe spaljivala živa prije vaganja zlata. Kao što dobro znate, živine pare su iznimno otrovne, a odlazile su u ventilacijski otvor i van na zrak unutar vladinog kom-pleksa zgrada. Više se ljudi žalilo na takvu praksu i kad su me poveli u razgledavanje tih prostorija, upozorili su me na taj problem. Ponu-

dio sam se da izradim jednostavnu filtersku četku za te pare i oni su to prihvatili. Za takvo su pročišćavanje imali vrlo malo novaca, tako da sam napravio filter pomoću dvije 200-litrene bačve. Zgoda je bila ta da sam u jednom skladištu u Las Vegasu imao pohranjenih nekoliko tisuća ping-pong loptica. One su dopremljene u Gvajanu kako bi poslužile za tu namjenu. Bio sam u prašumi kad su loptice pristigle. Njih su jednostavno ubacili u bačve prema mojim uputama, uključili kapljični vodeni mlaz i taj je uređaj radio kad sam se vratio u grad. Filter je obavljao namijenjeni posao.

Dakle, imao sam znanja i sreće da se napravi taj pročišćivač živinih para i što sam mogao pomoći ministru Nagamotou i njegovoj kćerki, te sam imao ugleda među članovima vlade. Tada sam imao prijatelja koji se želio preseliti iz Rusije u Gvajanu i to sam spomenuo ministru rudarstva. Nakon nekoliko dana pozvao me ministar useljenja kako bi mi rekao da moj prijatelj može doći u Gvajanu, da treba posjetiti Konzulat Gvajane u Moskvi i gdje ga već čekaju potrebni dokumenti za useljenje. Možete vidjeti kako sam u Gvajani dobio podršku, a ovo sam želio istaknuti kako bih pokazao kakve sam imao sreće.

U našoj prvoj ekspediciji u prašumu povelj smo osmoricu ljudi koji će nositi namirnice i postavljati logore kad dođemo do predviđenih ciljeva. Te smo radnike zvali “droggersima”, a njih je unajmio Mike. Došli su tjedan dana prije polaska kako bi se pripremile sve namirnice. Jedan je “drogger” bio predradnik a ostali radnici.

Na kraju je došlo vrijeme za polazak, a nisu došli ni Joel ni Beta a mi više nismo mogli čekati. Dnevnica za jednog radnika bila je samo 6 dolara, i mi nismo mogli čekati i trošiti novce. Htjeli smo što prije obaviti ono zbog čega smo i došli. Tako smo Mike, osam radnika i ja krenuli na put.

Put je potrajao dva dana. Prvo smo se jedan sat vozili do grada Parikae na rijeci Mazaruni Cuyuni. Natovarili smo stvari na veliki kamion i 4 taksija. U 9 sati smo pretovarili te namirnice u nekoliko velikih brzih čamca. Rijeka je kod tog grada široka više od 8 kilometara. Ako želite istraživati naš itinerer, vidjet ćete kako smo se

sljedećih 4 sata brzo provezli čamcima po toj rijeci. Iskrkali smo se u gradu Bartica koji se smatra polaznom točkom za putovanja u unutrašnjost. Tu smo kupili većinu prehrambenih namirnica u trgovinama, koje izgledaju kao skladišta, a koje opskrbljuju putnike koji kreću dalje. Naš radnik koji je bio zadužen za kupovanje uglavnom je kupovao grah i rižu. Za putovanje se standardno uzima samo riža, ali zbog mene uzeli su i nekoliko vreća graha. Na drugim sam ih putovanjima uspio nagovoriti da uzmu širi izbor namirnica.

Sve namirnice natovarili smo na nekoliko čamacu te smo prešli na drugu stranu rijeke koja je ovdje bila široka 1500 metara. Na drugoj smo strani sve stvari pretovarili na 2 velika kamiona. Kamioni su imali kotače promjera 1,8 metara jer su ceste najčešće blatnjave. Čak i s tako velikim kotačima nije se moglo ići tamo gdje nije bilo putova. Namirnice su dobro učvršćene i većina je ljudi odlučila krenuti pješice prečacem do sljedeće točke u prašumi. Uskoro sam shvatio zašto su se tako odlučili. Put je bio tako loš da su kamioni poskakivali i sva mi je pozornost bila usredotočena jedino na pridržavanje. O spavanju se u tih 5 sati nije moglo ni misliti, a toliko je trebalo kamionima da stignu do još jednog odredišta na našem putu.

Stigli smo nakon što je pao mrak jer se blizu ekvatora uvijek smračuje oko 18 sati, a razdanjuje oko 6 sati. Zaspali smo te noći kako smo stigli. Ja sam spavao na klupi kod malog dućana u tom mjestu. Sljedeće smo jutro opet natovarili sve svoje stvari u čamce i nastavili dalje rukavcem rijeke Cuyuni. Obično se čamci ovdje natovaruju sve do ruba prelijevanja. Nedostajalo je samo 10 cm od ruba čamca do vode. Već bi i mali val bio dovoljan da se voda prelije u čamac, a tada bi ovako jako natovaren čamac odmah potonuo. Međutim, na ovim rijekama gotovo nikad nema velikih valova, jer nema ni oluja. Kiša ponekad jako pada, ali nikad uz kišu ne puše jaki vjetar i oluje se nikad ne pojavljuju. U stvari, ovdje nema prirodnih katastrofa, nema oluja, orkana, šumskih požara i nema zemljotresa.

Putovali smo uzvodno oko 4 sata i pristigli konačno do zadnje etape našeg puta. Nakon što smo istovarili čamce, radnici (nosači) su počeli tovariti stvari na svoja leđa. Većina natovarenih stvari bila je

natovarena na leđa, ali najveći dio nosili su na glavi. Traka je išla preko vrha njihovih glava i sve do dna stvari koje su nosili. Tvrdili su kako je to najbolji način za nošenje stvari. Stvari koje su nosili na svojim leđima bile su teške do 35 kg, a nosili su ih kroz prašumu i preko planina. Krenuli smo oko 10.30 sati i trebali smo putovati preko planine na drugu stranu. To nije bila velika planina, jedva je prelazila 300 metara nadmorske visine, a ta se visina još ne smatra planinom, čak ni u tom niskom području. Ali kad smo se uspeli na vrh tog brda, bili smo uvjereni da je to ipak bila planina.

Cijela je planina bila prekrivena prašumom. U tom području gdje je vlaga u zraku 100%, a ponekad i 110%, uopće nije bitno pada li kiša ili ne. Začas ste mokri do kože jer znoj ne stigne ispariti. Sva vam je odjeća mokra, a onaj tko nosi kožne čizme, one mu se napune vodom. Napunit će ih ili kiša ili znoj. Na nogama sam nosio tenisice jer sam uočio kako ih nose i ovdašnji stanovnici. Istina čizme nude zaštitu od zmija, ali se brzo napune znojem. Jedino sam odlučio biti pažljiv kako bih se zaštitio od zmija.

Neki nosači su morali hodati nekoliko puta preko planine kako bi donijeli sve namirnice. Nama je trebalo 2 dana da dođemo u logor. To vam predočuje koliko smo bili daleko u prašumi. Nakon nekoliko dana pomalo smo se zabrinuli jer su se dvojica naših ljudi razboljela od malarije. Uvjeravali su nas kako u ovom području nema malarije i zbog toga nismo ni ponijeli nikakve lijekove za tu bolest. Odmah sam poslao dvojicu ljudi do najbližeg rudarskog logora nadajući se da će oni možda imati lijekove protiv malarije. Za odlazak i povratak će im trebati najmanje 6 dana i tu smo činjenicu morali prihvatiti jer drugog izbora nismo imali.

Možda smo mogli pozvati helikopter, ali nismo imali niti radio stanicu. A radio veze ni ne rade u prašumi, osim na jako malim udaljenostima. Prema svim podacima koje sam naučio o stabiliziranom kisiku, činilo se da može ubijati patogene organizme u vodi, pa bi onda možda mogao izliječiti i malariju. Sjeo sam kod oboljelih i pitao ih bi li pristali da isprobaju ovo "piće zdravlja" iz Amerike. Patili su i bili su jako bolesni. Ležali su u svojim mrežama za spavanje

tresući se od zimice uz istodobnu visoku temperaturu. Simptomi su bili glavobolja, bolovi u mišićima i zglobovima, mučnina, dijareja i povraćanje. Bili su spremni probati bilo što, te sam im i dao.

Dao sam dobru dozu stabiliziranog kisika u čaši vode i oni su popili. Mislio sam kako je to jedino što mogu u tom trenutku učiniti za njih dok čekamo povratak ljudi koji su krenuli do susjednog logora. Nakon jednog sata bolesnici su se prestali tresti. To zapravo nije značilo puno jer se zimica znala povući i ponovo vratiti, ali oni su i izgledali nešto bolje. Nakon 4 sata sjedili su i šalili se kako su se prije loše osjećali. Nisu više ležali i na večeri su sjedili s nama oko stola. Sljedećeg su dana još dvojica oboljela od malarije. Dao sam im istu dozu stabiliziranog kisika, te su se i oni osjećali bolje do podneva. Svi smo bili zadivljeni. (Ovo nije cijela priča jer stabilizirani kisik ne funkcionira uvijek).

Nastavio sam tražiti zlato, a otprije sam razvio jednostavni način ispitivanja zlata (tj. način određivanja količine zlata u uzorku). Uspijevao sam određivati količinu zlata samostalno, bez slanja uzoraka u laboratorij kako bih nakon nekoliko tjedana dobio rezultat ispitivanja. Uskoro sam otkrio naslage zlata i započeli smo pripremati napravu za izdvajanje zlata. Budući da ovo nije priča o zlatu, skratit ću je i reći kako sam između tih poslova sa zlatom, dosta hodao po prašumi. Gdje god sam došao, liječio sam ljude od malarije (a ponekad i od tifusne groznice). Iako je stabilizirani kisik bio učinkovit u 70% slučajeva, to me ipak proslavilo u prašumi.

Na našem povratku u grad (s prvog putovanja u prašumu), došli smo do mjesta gdje se tražilo zlato, ali je bilo zatvoreno zbog godišnjih odmora. Tu je bilo više muškaraca koji su čekali da proradi separacija zlata. Jedan je muškarac sjedio za stolom i izgledao jako bolesno. Pitao sam što mu je a on mi je odgovorio da čeka čamac da ga preveze u grad. Rekao je kako se u isto vrijeme razbolio od tifusne groznice i malarije. Spomenuo sam mu moj stabilizirani kisik koji sam jednostavno zvao “piće zdravlja” i on je pristao da ga iskuša. Kad sam se kasnije vraćao iz grada, on mi je trčao ususret. Uhvatio me za ruku i snažno je tresao. Rekao mi je kako mu je postalo bolje već nakon

nekoliko sati i kako više nije morao ići u grad. Ostavio sam mu malu bočicu tekućine, kao što sam napravio i drugdje po prašumi.

Bilo je više dobrih priča kao što je ova, ali je nažalost bilo i mnogo ljudi kojima moj lijek nije pomogao. Ipak, to je bio bolji način liječenja i s boljim rezultatima od ijednog drugog lijeka za malariju. Ljudi koji žive u predjelima s malarijom ne mogu uzimati lijekove za njeno sprečavanje jer se popratni učinci takvih lijekova **uvijek** razvijaju nakon nekog vremena. Posjetioci si obično mogu priuštiti takve lijekove protiv malarije samo neko kraće vrijeme. Kako se kasnije pokazalo, nekoliko je mojih suradnika oboljelo zbog tih lijekova za malariju. I zbog toga lokalno stanovništvo nikad ne uzima lijekove za prevenciju. Moraju ovisiti o standardnom načinu liječenja malarije tek kad se ona kod njih pojavi, a loše je još i to što malarija razvija otpornost na takve lijekove.

Posjetio sam jednu misionarsku bolnicu blizu jednog od rudarskih sela u prašumi. Kako se sjećam, imali su 4 kreveta. I njima sam ponudio svoje “piće zdravlja”, ali oni su me odbili jer su rekli kako tamošnji stanovnici obolijevaju od malarije zbog toga što prakticiraju grešni seks i da ne vjeruju da im Bog želi dati lijek protiv malarije. Ništa nisam mogao učiniti kako bi promijenili mišljenje. Užasno mi je bilo gledati kako ti ljudi pate, ali morao sam otići. Ne bih želio spominjati religiju, ali se nadam da su do sada promijenili svoje mišljenje o pomaganju žrtvama malarije.

Kad sam se vratio u Georgetown telefonirao sam svom dobrom prijatelju Bobu Tateu kako sam Stabiliziranim kisikom liječio malariju. Odmah je doputovao u Gvajanu. Razgovarali smo o tome i odlučili da ćemo pokušati prodavati stabilizirani kisik u Gvajani. Oglasili smo u lokalnim novinama kako naša otopina liječi malariju, a to je bila pogreška. Istog nas je dana posjetila ekipa lokalne televizije i našli smo se na vijestima. Tada su došli novinari s radija i iz novina. Tri smo dana bili slavni, a tada je vlada “bacila bombu” na nas. Ministrica zdravstva nas je pozvala na razgovor i rekla da će nas ako još samo jednoj osobi prodamo tu otopinu strpati u zatvor, a da nam se njihovi zatvori neće svidjeti. Vidio sam njihove zatvore i znao sam da je u pravu.